

Секція 2 Інтернаціоналізація вищої освіти: тенденції та виклики

Галай О.В. , старший викладач,

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

(м.Умань, Україна)

ОСВІТА УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ОНОВЛЕННЯ: СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ

В процесі оновлення змісту освіти в Україні виникають труднощі, пов'язані з розвитком культур різних народів при одночасній протидії націоналістичним ідеологіям певних етнічних рухів. Труднощі, які виникають внаслідок вирішення зазначених проблем, вкотре підтверджують необхідність тривалої, кропіткої роботи педагогів, політиків, істориків, соціологів, філологів з урахуванням специфіки кожного народу, його менталітету, побуту, звичаїв і т.д.

В першу чергу, освітянам та філологам слід переглянути та обґрунтувати понятійно-термінологічний апарат, дати однозначне трактування змісту таких базових понять як «патріотизм», «націоналізм», «полі культурність», «інтернаціоналізм», а також встановити основні складові культури міжнаціонального спілкування.

Як показує досвід, наша педагогічна наука виявилась невідповідною до аналізу та обґрунтування шляхів вирішення нових складних суспільних явищ, що витікають з багатонаціонального характеру Української держави. Вона повинна з урахуванням сучасних соціально-економічних реалій не лише усвідомити ці проблеми, але й надати конкретні рекомендації середній та вищій школам.

Внаслідок реформування національної системи освіти, в основі якої лежать етнокультурні традиції виховання. Та при цьому далеко не завжди враховується багатонаціональний склад населення, інтереси інших народів, які проживають в певних регіонах та, найголовніше, не визначаються шляхи зміцнення миру та взаєморозуміння, взаємоповаги та толерантності до національних особливостей різних етносів через систему освіти. Вивчення національної культури має бути пов'язане не лише з соціально-економічними та духовними проблемами сьогодення, а й спрямовуватись в майбутнє, адже національна самобутність та етнічні відмінності не є тимчасовими, а постійно діючими факторами людського буття.

Державні стандарти освіти дають сьогодні можливість доповнити їх етнокультурологічними компонентами. Аналіз досвіду здійснення таких змін дозволяє стверджувати, що заклади освіти сьогодні зіштовхуються з багатьма труднощами. Так, подані ідеї часто формулюються в вигляді ідеальних концепцій: школа робить спроби врахувати зміни, що відбуваються, шляхом включення додаткових аспектів в різноманітні навчальні дисципліни, однак, такі корегування носять фрагментарний характер і перешкоджають цілісному сприйняттю існуючих проблем. До того ж, вони сприймаються педагогами в якості додаткового навантаження і викликають негативну реакцію.

Отже, необхідний пошук дієвих форм, методів, прийомів виховання. Одним із найважливіших напрямів цього пошуку – це перетворення школи в «лабораторію

демократії», в якій вчителі, в першу чергу, самі б мали досвід, який сприяє розумінню, усвідомленню та прийняттю багатств світової скарбниці.

Список використаних джерел

1. Бориско Н.Б. Ишханян Н.Б. Социально-психологические предпосылки формирования лингвосоциокультурной компетенции // Иностранные языки. – 1999. -- №3. – С.53-55.
2. Буланкина Н.Е. Проблема самореализации личности в полиязыковом информационно-образовательном пространстве. – Новосибирск.: НИПК и ПРО, 2000. – 190с.